

)PAUSE(

De performance)pause(die in Be-Part te zien was tijdens de opening van de tentoonstelling OHNMIT op zaterdag 29 augustus 2015 borduurt verder op een eerdere performance van Ante Timmermans die plaatsvond in het najaar van 2014, naar aanleiding van de Londense Frieze Art Fair.

In een theatertekst is het gebruikelijk dat regieaanwijzingen tussen haakjes worden gezet. Door de haakjes rond het woord pauze om te keren (en de overige teksten tussen haakjes te zetten) bleef de pauze als activiteit over. De performers beelden de pauze uit, waarbij pauze verstaan wordt als een fysieke en mentale staat. Binnen bepaalde limieten hebben ze de vrijheid om te doen wat ze willen (zo gebruiken ze wel hun stem, maar praten doen ze niet) zonder evenwel uit het oog te verliezen dat ze in een activiteit van pauze zitten. Pauzeren als werkwoord. Hun fysieke en mentale activiteiten situeren zich binnen de categorie 'zinloos'. Zowel performers als toeschouwer zitten gevangen in de onmogelijkheid, in pauze. Ante Timmermans onderzoekt hoe een kunstenaar in pauze kan zijn en tegelijkertijd toch bezig kan zijn. Stilstand is een illusie. De vraag is of 'het niets' bestaat. Het niets is ook 'iets' (Ante Timmermans spreekt liever over het ICHTS, een woordspel waarin zowel IETS als ICH zit). De pauze die tot niets leidt, brengt ons bij een van de grote kosmologische vraagstukken: er kan iets uit niets voorkomen en meer nog, er zal altijd iets uit niets voorkomen.

Deze performance is geen metafoor voor de absurditeit. Met andere woorden: het werk gaat allerm minst over absurditeit. Maar plots bleken de performers in het midden van de absurditeit beland te zijn.)Pauze(reflecteert over absurditeit.)Pause(reflecteert ook over de tragedie van een progressieve beweging, waarin we allemaal gedwongen worden, tegenover stilstand. Ante Timmermans refereert hier aan de Koreaans-Duitse filosoof en schrijver Byung-Chul Han, die het in zijn essay *Müdigkeitsgesellschaft* (De vermoeide samenleving, 2010) heeft over het uitputtende leven in onze prestatiegerichte maatschappij. Han maakt daarin duidelijk hoe wij ten onder dreigen te gaan aan positivisme (Yes we can!). Daar waar Han gelatenheid en contemplatie als oplossing naar voren schuift, ziet Ante Timmermans de pauze als (tijdelijk) alternatief/noodzaak.

